

Arrest

nr. 119 202 van 20 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Griekse nationaliteit te zijn, op 18 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 oktober 2013 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. KOTARSKI verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 februari 2011 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2. Hij wordt op 1 augustus 2011 in het bezit gesteld van de E-kaart.

1.3. Op 16 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 22 oktober ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...], Nationaliteit: Griekenland, [...]."

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende op 07-02-2011, en verkreeg de E-kaart op 01-08-2011.

Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid op 13-06-2013 ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene blijkt dus geheel gewijzigd. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Betrokkene werd om die reden op 21-06-2013 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen hij ter beschikking heeft.

Betrokkene tekende ons schrijven op 25-06-2013 waarna hij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen.

Betrokkene legt vervolgens een schrijven van het OCMW voor waaruit blijkt dat hij vanaf 01-07-2013 tewerkgesteld zal worden onder artikel 60 van de organieke wet op het OCMW.

Concreet wil dit zeggen dat het OCMW, omdat betrokkene geen kans maakt op de reguliere arbeidsmarkt, betrokkene heeft aan het werk gezet in een aangepaste functie. De bedoeling van een dergelijke sociale tewerkstelling is betrokkene de kans te geven een 'werkattitude' op te bouwen, werkervaring te laten opdoen, te motiveren tot werken, te laten wennen aan een ander levensritme, e.d.m.

Het betreft echter een sociale tewerkstelling dat door het OCMW zelf wordt aangeboden aan personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen, of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen.

Deze aanwerving geniet een verhoogde staatstoelage van de federale overheid n.l. het bedrag van het leefloon / financiële hulp en een totale vrijstelling van patronale bijdragen. Betrokkene blijft dus de facto ten laste vallen van het sociaal bijstandsstelsel. Een belangrijke voorwaarde om in aanmerking te komen voor een artikel 60-tewerkstelling, is gerechtigd zijn op een leefloon of op financiële maatschappelijke hulp.

Ondanks dat betrokkene wel degelijk aan de slag is, kan betrokkene het verblijfsrecht als werknemer overeenkomstig art. 40 §4, eerste lid, 1° (wet 15.12.1980) niet behouden, vanwege de aard van de tewerkstelling. De EU-richtlijn 2004-38 is dienaangaande zeer duidelijk: voor zover EU-burgers zich wensen te vestigen in het kader van een economische activiteit en/of daadwerkelijk een reële kans maken op tewerkstelling kan toepassing gemaakt worden van het 'vrij verkeer'. Het is echter niet de bedoeling dat een EU-burger die niet terecht kan op de reguliere arbeidsmarkt en geen bestaansmiddelen ter beschikking heeft, eerst maandenlang moet ondersteund worden door het sociale bijstandsstelsel van het gastland in de hoop dat zij nadien wel terecht zou kunnen op de arbeidsmarkt.

Bijgevolg voldoet hij niet langer aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht dient te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42 bis van dezelfde wet."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verzoeker meent dat uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 40 §4 eerste lid, van de wet van 15.12.1980. Dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die dit artikel stelt.

Zo bepaalt voormeld artikel het volgende:

[...]

In de thans bestreden beslissing werd beargumenteerd dat dat verzoeker het verblijfsrecht als werknemer overeenkomst artikel 40 §4, eerste lid, niet kan behouden vanwege de aard van de tewerkstelling.

Zo is de tegenpartij van oordeel dat voormeld artikel slechts van toepassing is voor zover EU burgers zich wensen te vestigen in het kader van een economische activiteit en/of daadwerkelijk een reële kans maken op tewerkstelling.

Verzoeker is tewerkgesteld onder artikel 60 van de organieke wet van het OCMW.

In concreto betekent dit dat een persoon tewerkgesteld wordt in een vorm van maatschappelijke dienstverlening waarbij het OCMW een baan bezorgt aan iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, met als doel deze terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en het arbeidsproces.

Verzoeker is, in het kader van voormeld artikel, tewerkgesteld in de kringloopwinkel. De tewerkstelling verliep zeer vlot.

Verzoeker is van mening dat deze (tijdelijke) tewerkstelling slechts een overgangsfase betreft teneinde verzoeker een reële kans te geven op tewerkstelling.

Dat verzoeker bovendien intensief op zoek is naar een vaste werkbetrekking.

Verzoeker is dan ook van mening dat de voorwaarden die artikel 40§4 eerste lid stelt, wel degelijk voldaan zijn.”

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de motiveringsplicht.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Ingevolge art. 3 van de Wet inzake de motivering van bestuurshandeling is de administratieve overheid verplicht haar beslissingen op voldoende wijze te motiveren.

Deze motivering moet afdoende zijn, wat betekent dat de opgegeven redenen de beslissing moet kunnen dragen. Men moet m.a.w. nagaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct zijn, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid töt het bestreden besluit is kunnen komen. (R. v. St. nr. 45.623, 30 december 1993, Arr. R. v. St. 1993)

Verzoeker is van oordeel dat de materiele motiveringsplicht in casu geschonden werd daar de juridische en feitelijke overwegingen niet voldoende vermeld wordt welke elementen ten grondslag liggen aan de beslissing.

De bevoegde diensten hebben duidelijk een beoordelingsfout gemaakt en hun beslissing gesteund op verkeerde motieven.

Dat de door verzoeker aangehaalde elementen nochtans zeer aannemelijk zijn. Verzoeker heeft bewezen dat hij inmiddels wel degelijk in de Belgische maatschappij geïntegreerd is en bovendien tewerkgesteld is als arbeider.”

2.3.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.3.2. Verzoeker wijst op het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker in gebreke blijft *in concreto* te duiden op welke wijze verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen de formele motiveringsplicht vervat in deze bepaling zou hebben geschonden. Een loutere stellingname in deze zin kan niet volstaan, zonder dat dit betoog wordt betrokken op de bestreden beslissingen. Het komt niet aan de Raad toe dit gebrek in verzoekers verzoekschrift aan te vullen. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in wezen lijkt aan te geven dat een beoordelingsfout werd gemaakt door het bestuur en dat de beslissing steunt op foutieve motieven. De vraag of de wet correct werd toegepast en of uit de feiten de juiste gevolgtrekkingen zijn gemaakt, betreft evenwel geen zaak van formele maar van materiële motivering (RvS 22 maart 2007, nr. 169.299). Een schending van de formele motiveringsplicht of van voormelde wetsbepaling wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling door verweerder in de bestreden beslissing waarbij zijn verblijfsrecht wordt beëindigd en betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van zijn beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht – luidt als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

Verzoeker geeft aan wel degelijk nog te voldoen aan de in deze laatste bepaling gestelde voorwaarden. Hij stelt dat de tewerkstelling op basis van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet slechts een overgangsfase betreft teneinde hem een reële kans op tewerkstelling te geven en voert aan dat hij intensief op zoek zou zijn naar een vaste werkbetrekking. Hij stelt geïntegreerd te zijn en tewerkgesteld te zijn als werknemer.

De Raad stelt vast dat verzoeker aldus het onjuist of kennelijk onredelijk karakter niet aantoonde van de motivering in de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht dat verzoeker op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht van meer dan drie maanden niet kan behouden. Verweerder wijst op de aard van de tewerkstelling en het gegeven dat dit een sociale tewerkstelling betreft voor personen die geen kans maken op de reguliere arbeidsmarkt. Hij geeft aan

dat deze vorm van tewerkstelling niet valt onder het vrij verkeer zoals bedoeld in de richtlijn 2004/38/EG. Hij stelt hierbij ook dat deze tewerkstelling een verhoogde staatstoelage geniet van de federale overheid en een totale vrijstelling van patronale bijdragen en dat verzoeker aldus *de facto* ten laste blijft vallen van het sociale bijstandstelsel. Tevens motiveert hij dat een belangrijke voorwaarde om in aanmerking te komen voor een dergelijke tewerkstelling is dat men gerechtigd moet zijn op een leefloon of op financiële maatschappelijke hulp. Verzoeker betwist als dusdanig deze motivering niet dat hij zich op grond van een tewerkstelling op basis van artikel 60, § 7 van de OCMW niet kan beroepen op een verder verblijfsrecht in de hoedanigheid van werknemer. Hij geeft weliswaar aan tewerkgesteld te zijn als arbeider, doch blijft in gebreke om op concrete wijze in te gaan op de motieven in de betreffende beslissing en weerlegt deze aldus niet. Hij geeft verder nog aan dat deze tewerkstelling hem op termijn wel een reële kans op tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt dient te geven en dat hij werk zoekt, waardoor hij lijkt aan te geven dat hij alsnog als werkzoekende het verblijfsrecht kan behouden. Dit betoog van verzoeker is evenwel niet van aard dat hiermee de motivering wordt weerlegd dat uit de tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet blijkt dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen verzoeker geen reële kans maakte op de reguliere arbeidsmarkt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder er zich bij het nemen van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet toe kon beperken vast te stellen dat op dat ogenblik een reële kans op tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt niet blijkt en dat hij hierbij eveneens rekening diende te houden met de – in grote mate hypothetische – vraag of verzoeker na afloop van de betreffende tewerkstelling wel een dergelijke reële kans op tewerkstelling zou hebben. Het gegeven dat verzoeker verder intensief op zoek zou zijn naar een vaste werkbetrekking kan geen afbreuk doen aan het voorgaande. Overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dient de vreemdeling die meent als werkzoekende een verblijfsrecht uit voormelde wetsbepaling te kunnen putten, zowel aan te tonen dat hij “werk zoekt” als dat hij een “reële kans maakt om te worden aangesteld”. Het betreft hier cumulatieve voorwaarden. Verzoeker licht verder op geen enkele wijze toe op welke wijze zijn integratie afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissingen.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40 of 42bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS